

naša zvezda

Marija Dete je rodila

Ob jaslicah o polnoči
 Marija dete je rodila.
 Se potožila je Marija
 „Se vode ni, da dete bi umila,
 povojcev ni, da bi ga v nje povila!“

Še dobro ni izgovorila,
 že z neba priletela sta
 golobca dva, dva angela;
 prinesla sta dve kanglici vode,
 povojca dva, plenici dve.

In dete v flevcu sta umila,
 naraščlo, meško ga povila
 v plenici dve, v povojca dva,
 dva bela božja sla,
 golobca dva, dva angela.

Iz zbirke: K. Širok, Kapelica.

Pismo za sveto noč

Ne vem, kako ti je ime. Vem pa to, da imaš drobno dekleško in ljubeče srce, ki je verno, ki zna moliti in ki ima večkrat čuvstva vsa topla, pa tudi silna in hrepeneča. In temu tvojemu srcu pišem pismo za sveto noč.

Nocoj, ko obhajaš zaeno s sto in sto milijoni src rojstvo malega Jezuščka, poklekni, če ne v resnici pa vsaj v duhu, pred jaslice in se pomudi z ljubečo in čisto skrbjo pri tem božjem Detetu.

Vtopi svoje oči v oči malega Jezuščka, v listi mali rožnati obrazek, ki iz ubogih pleničk gleda vate, in sedaj stegni svoje roke, svoje dlani, ki so tako polne tihih slutenj in sanj bodočnosti, in položi v to kretljivo svojih rok vse, kar je tebi dobrega, čistega, nežnega in skrbečega. Privij to drobno Detete k sebi, poljubi njegov rožnati obrazek in potem prisluhni v svoje srce: ali čutiš, kako bije? Ali čutiš, da ti je tesno, ali čutiš na sebi pogled božje Matere? Kako njene oči vprašujejo, ali so tvoje dlani res dovolj čiste in nedolžne, da smeš prijeli božje Dete, ali je tvoje dekleško srce res kakor majhna, bela zibelka za malega Jezuščka pripravljena? Ali je tvoja vera v to nebogljeno Dete dovolj močna, da se boš zavoljo Njega znala premagati, znala odpovedati, znala vzeti nase

kako žrtev? Da ne boš tako nestrpna kakor do sedaj, tako nestalna in vihrava kakor včasih, da je tvoja zemeljska mati vsa v skrbeh za tvojo bodočnost? Ali boš pogumna vselej, tudi tedaj, če je treba z Jezusom bežati pred Herodi tega sveta, če je treba biti osamljena, ker nočeš biti otrok tega sveta? Tudi tedaj, ko greh vabi in mika in se prva radoznalost že prišepetava s prvo strastjo?

Drago, neznano drobno dekleško srce — ko pišem to pismo, me objema ena sama misel, da na tvoji veri sloni tudi vera bodočnosti, da na tvoji čistosti sloni tudi čistost prenekaterih tvojih bratov, tvojih sester, da ob tvoji zvestobi zacvete druga in tretja in deseta zvestoba, da ob tvoji slabosti slabost drugih že greh postaja. Zato ti pišem, moje ljubo srce, da se zaveš svoje odgovornosti. Ni to majhna stvar in ne smeš pozabiti, da v tebi vse dobro lahko raste, da pa tudi zlo nima majhnih moči in nevarnost porsod preži.

Rahlo, čisto rahlo zašepetaj malemu Jezusu svojo prisego zvestobe, ljubezni in vdanosti. Pritisni na tista rožnata lica poljub in Ga prosi, da ti ga vrne oni veliki poslednji dan zaeno z vabilom: „Pridi, dobra in zvesta, vstopi v veselje svojega Gospoda!“

P. Roman

Živi s Cerkvijo v svetih božičnih dneh

Bližajo se sveti božični dnevi, ki privlačijo z nepremagljivo silo tudi naše domove k praznovanju. Vsaj te dni hočemo imeti tudi doma nekaj prazničnega. Zato so si že davni predniki napravili nekakšno domačo »liturgijo«. S sveto zbranostjo so opravljali častiljivi obred kropljenja, skupno molili in peli lepe božične pesmi, ki danes polagoma tonejo v pozabo skupaj z drugimi šegami in navadami.

Morda je tudi pri tebi doma to praznovanje začelo pojmati? Oče je pre-zaposlen v službi, mati ima polne roke dela s pospravljanjem in peko. Kaj ko bi se letos ti potrudila, da bi bil vaš božič bolj poln svete prazniške vsebine?

Preskrbi zelenja, postavi jaslice. Stopi v cerkev po blagoslovljeno vodo in kupi nekaj zrn kadila. Pred svetim ob-hodom in vmes moli veseli del rožnega venca, sama ali izmenoma z brati in s sestrami. Na poedine svete večere pre-beri pred jaslicami svetopisemsko po-ročilo za tisti večer. Prvi večer o Je-zusovem rojstvu (Lk 2, 1—20), na Sil-vestrov večer o Jezusovem imenu (Lk 2, 21) ali Janezov evangelij o učlovečenju božje Besede (Jan 1, 1—14), tretji večer pa poročilo o prihodu modrih z Vzhoda (Mt 2, 1—12). Sveto branje pa naj uve-dejo in mu slede božične pesmi. Spreml-jaj jih na gosli ali s klavirjem. Skrbi, da boš te dni prijazna, da ne boš s trmo ali z nerganjem motila božičnega miru, ki ga nam angeli oznanjajo.

Najlepše boš seveda obhajala božič v cerkvi, kjer prihaja pri vsaki sv. maši med nas resnični Jezus. Bodi, če le mo-reš, vsak dan pri sv. maši. In ko se spominjaš, da nekoč v Betlehemu za Jezusa ni bilo prostora v hiši, ga s tem večjo ljubeznijo sprejmi v svoje srce in ga moli, kakor so ga molili pastirci v prvi božični noči in modri z daljnega Vzhoda.

20. dec. ČETRTRA ADV. NEDELJA

Cerkev že šteje dneve, ure, trenutke, kdaj pride Gospod. Pripravi in očisti svojo dušo v zakramentu sv. pokore. Kdor ostane v grehu, zanj ni božiča!

Naš osmi december

Ljubljana, 28. 12. 1936.

Praznik Brezmadežne so ljubljanske kon-gregantistije tudi letos lepo proslavile. Zju-traj so imele sv. mašo in sv. obhajilo v uršu-linski cerkvi. Ob enajstih pa so se udeležile slavnostne akademije, ki so jo priredile ljub-ljanske dijaške kongregacije.

Velika unionska dvorana je bila pre-majhna in galerije pretesne, da bi bile spre-jele vso množico gostov in dijaštva. Videli smo, koliko nas prav za prav je: nas in vseh tistih, ki z nami čutijo, in kaj bi zmo-gli, če bi bile naše vrste še bolj strnjene in naše delo še bolj nemoteno in neustra-šeno. S svojim obiskom so nas počastili: prevzvišeni g. škof dr. Rožman, kanonik dr. Opeka, ga. banica dr. Natlačenova, gg. ministra dr. Gosar in dr. Kulovec, predsed-nik apelacijskega sodišča dr. Golia s so-progo, župan mesta Ljubljane dr. Adlešič s soprogo, prosvetni inspektor Iv. Dolenc, di-rektor B. Remec in še mnogo drugih od-ličnih gospodov in gospa.

Pozdrav in uvodno besedo je spregovoril škof. referent DMK, stolni kanonik dr. Klin-ar. G. akademik Čuješ nam je v temeljitem

24. dec. četrtek SVETI VEČER

Zapovedan post, ki pri večerji neha. — Čez dan pomagaj materi. Postavi ja-slice. Božje Dete te opominja, da bodi majhna, skromna, potrpežljiva, hvaležna. Spomni se ubogih, ki se je med njimi Jezus to noč naselil. — Sv. večer ima svoj višek v polnočnici, ko prihaja re-snični, poveljani Jezus v našo sredo. Če boš šla k sv. obhajilu, se spodobi, da si vsaj od desetih zvečer tešči.

25. dec. petek SVETI DAN

Spominjamo se rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa po človeški naravi. Praz-nik je zapove-dan. Bero se tri sv. maše. Če nisi bila že pri pol-nočnici, se moraš udeležiti vsaj ene sv. maše. Spomi-njaj se, kako je prišel Jezus na zemljo: kot majhen otrok, v veliki revščini, v hlevu in mrazu — iz ljubezni do tebe.

26. dec. sobota SV. ŠTEFAN

Prvi mučenec, ki je za Kristusa da-roval svoje življenje. Zgled nam je, ka-ko neustrašeno moramo priznavati svojo vero. In uči nas, kako moramo pri vsej odločnosti vendarle ljubiti svoje sovraž-nike. Ko so metali Judje nanj kamenje, je umirajoč prosil Jezusa: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!« Praznik ni več zapovedan.

27. dec. nedelja SV. JANEZ

Učenec, ki ga je Jezus ljubil. Sv. Ja-nez nam je najlepše opisal Boga: »Bog je ljubezen.« Zato je venomer naročal: »Otročiči moji, ljubite se med seboj!« Njemu je umirajoči Jezus izročil v var-stvo svojo in našo Mater.

28. dec. SV. NEDOLŽNI OTROČIČI

V Betlehemu v Judeji jih je dal kralj Herod radi Kristusa pomoriti. Smrtni dan na zemlji jim je bil rojstni dan za nebesa. Prejeli so krst krvi. — Otroci so Jezusovi ljubljenci. Njih je nebeško kra-

ljestvo. Bodi sama kakor otrok in ljubi svoje mlajše sestre in bratce.

31. dec. četrtek SV. SILVESTER

Napravi obračun za preteklo l. 1936. Dobiček so dobra dela: molitve, sv. maše, sv. obhajila, premagane skuš-njave, odpovedi in vse, kar si storila v stanju posvečujoče milosti božje. — I z g u b a so vsi veliki in majhni grehi, opuščene nedeljske in prazniške sv. ma-še, laž, nečistost, lenoba, slaba tovari-šija, slabe knjige, nedostojni filmi. — Zahvali se Bogu za vse milosti, ki si jih v preteklem letu prejela.

1. januar 1937 NOVO LETO

Pričaj ga v posvečujoči milosti božji. Spomni se, da je prvi dan v svet-nem letu napravila Cerkev za zapove-dan praznik. Pojdi k sv. maši in k sv. obhajilu. Novoletni dan je letos tudi prvi petek v mesecu in letu. Posta ni.

3. jan. nedelja IME JEZUSOVO

Jezus ali »Bog je naša rešitev« je ime našega Odrešenika. »Nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mi mogli v njem zveličati.« Če izgovoriš pobožno ime Jezusovo, obudiš s tem svojo vero, poveš, od koga upaš pomoči v svojih bojih, in, komu velja tvoja naj-večja ljubezen. Če v ljubezni izgovoriš ime Jezusovo, obudiš s tem popolno ke-sanje. Jezusovo ime odpira nebesa.

6. jan. RAZGLAŠENJE GOSPODOVO

Višek božičnih praznikov. O božiču se je Jezus razodel kot človek. Roditi se, biti majhno, nebogljeno dete, piti mleko, spat, jokati — so znamenja člo-veške narave. Danes se je Jezus razodel kot Bog. Na Vzhodu se ta praznik tudi imenuje Bogojavljenje. Jezusovo božan-stvo oznanjajo čudeži: zvezda, obisk mo-drih, krst v Jordanu, čudež v Kani gali-lejski. — Praznik je zapovedan. Zahvali se Jezusu za milost sv. vere in moli za spreobrnjenje poganov.

10. jan. nedelja SV. DRUŽINA

Vzor in zavetnica vseh krščanskih družin. Posnemaj Jezusa v pobožnosti, ubogljivosti, vdanosti do staršev, lju-bezni do doma in dela.

govoru naslikal gigantski boj, ki se trenutno v svetu vrši: za Boga in proti Njemu. Isti dan v februarju, ko se bo v Manili na Fili-pinih vršil svetovni evharistični kongres, bodo zborovali v Moskvi brezbožniki iz vse Evrope. Kakor je fizično nemogoče, da bi se mogel kdo istočasno udeležiti obeh zboro-vanj, tako idejno ne more biti nihče zvezan istočasno z boljševiško Moskvo in s Kristu-sovim Rimom. Boljševiški duh prodira tudi

v naš slovenski dom: stražimo ga in varujmo pred rdečimi plameni.

G. inspektor Dolenc je govoril o »Dijaku in kongregaciji. Povedal nam je, kako iz-redno lepo in živo dojema človek verske resnice prav v otroških in mladostnih letih. To pa predvsem zaradi čistega, nedolžnega življenja. »Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.« Ne samo na onem svetu, že tu na zemlji bodo Bogu blizu in Bog njim. K čistosti in k življenju po veri pa vzgaja prav kongregacija, o čemer prič-a njena večstoletna zgodovina.

Kako boljševizem vero ubija in njene svetinje ruši nam je k sklepu pokazala zborna deklamacija Vodé-Kosove pesnitve: **Bilo je...** Pritrkavanje ruskih zvonov je pričaralo pred nas nekdanjo rusko vernost, ki se zrcali v ruskih cerkvah in ikonah. A zvonovi so utihnili, molče na veliki petek. Nad Rusijo leži rdeče prokletstvo, ki nam je dalo Mehiko in Španijo. Vendar čakamo in vemo, da se bodo zvonovi spet oglasili in da bodo kupole spet zablestele.

Pevske točke, ki so spremljale prireditve in ji dajale primerne pristrčnosti in lepote, je izvajal celotni dijaški pevski zbor iz Za-voda sv. Stanislava pod vodstvom g. prof. M. Tomca. md

Pri poverjenici stane posamezna številka **50 par** akinja naročiti naš list, smo s 3. številko za dijakinje ceno **znižali**.

Pri poverjenici stane posamezna številka **50 par** vse številke (3—12) . . . **5 Din** po pošti vse številke (3—12) **8 Din**

Če si plačala več, zahtevaj razliko nazaj ali jo daruj našemu tiskovnemu skladu, da se bo list še lažje širil.

Prihodnja številka izide 15. januarja.

Uprava.

Ljubezen se žrtvuje

ne 30. decembra 1934 ponoči se je odpeljala Marija Gribellier, nadzornica porodnišnice v Nancyju, v Bordeaux, kamor jo je klicala požrtvovalna ljubezen do bližnjega. Njena družina je živela v Orleansu. Na povratku se je hotela za nekaj ur ustaviti pri njih. Toda na poti jo je zadela strašna nesreča. O njej sama pripoveduje:

»Bili smo le malo oddaljeni od Poitiersa, ko sem hotela iti k umivalniku. Ker je bilo temno, sem zgrešila prava vrata in se pogreznila v noč. Znašla sem se v tunelu sv. Benedikta, stisnjena med vlak in steno tunela s strtonogo, druga pa se je držala le še za krpo mesa. Zgubila sem obilico krvi. Iz svilene ovratne rute sem si napravila obvezo in se vlekla, kolikor sem mogla, do prvega izogibalšča. Tam sem obležala in čakala pomoči. Mislila sem si: On ni imel kamna, kamor bi položil svojo glavo, jaz pa imam zemljo... Darovala sem svoje življenje za zveličanje mnogih duš.«

Šele v Angoulemu je neka sopotnica, vznemirjena, ker se gdč. Gribellier ni vrnila in je bila njena torbica še vedno na klopi, vrata pa odprta, zaslutila nesrečo. Takoj je obvestila postajenačelnika v Angoulemu. Ta je telefoniral v Poitiers in naročil, naj pregledajo vso železniško progo, da najdejo izginulo.

Dve in pol ure je v mrzli noči ubožica čakala na pomoč, ki je prišla šele zjutraj. Reševalce je pri iskanju opozorilo slabotno ječanje: »Moj Bog, moj Bog.« — Približali so se... Strašen prizor: V svoji krvi se je kopala nesrečnica vsa premražena in ječala.

Ko so jo previdno pobirali, je rekla polna nežnega zatajevanja: »Pazite, vsak čas lahko pride vlak in vas povozí... Ze pet sem jih videla peljati mimo! Meni je sedaj vseeno, svoje življenje darujem za duše. Zelo bi bila srečna, ko bi vsi, ki me obdajate, bili tako pripravljene umreti, kot sem jaz.« — Ko so jo nosili, jih je spraševala, če imajo otroke... koliko so stari?... Na njihove odgovore je šepetala: »Bog jih blagoslovi!« Robati možje, ki niso prvič reševali, so ganjeni vsled tolikega zatajevanja jokali kot otroci.

Prinesli so jo v bolnišnico. Zdravnik je določil operacijo, ko si bo ranjenka malo opomogla... S prisotnostjo duha in občudovanja vredno mirnostjo je gledala in čakala. Usmiljenka ji je svetlovala duhovnika.

»Hvala,« je rekla preprosto, »spovedala sem se predvčerajšnjim in prejemanj sv. obhajilo vsaki dan.«

Ves čas od njenega prihoda so ubogi pohabljenki dajali injekcije. Nogo, ki se je držala le še za košček mesa, so odvzeli, druga je imela ogromno rano. Najmanjše gibanje ji je povzročilo neskončne muke. Razrezali so ji obleko in dognali, da je imela nič manjšo rano tudi v vretenastem predelu. Ko so ji

odvzeli strgano obleko z zlomljenih reber in ključnice, ni nič tožila. — Lahko potegnete čez glavo, nič zato,« je rekla, »naš Gospod je veliko bolj trpel, ko so ga bičali!... Ne barantajmo z njim, tudi on se ni z nami pogajal za ceno.«

Potem, ko so jo položili v posteljo in je nekaj časa počivala, ji je usmiljenka izročila pismo, ki ga je napisala po njenem narekovanju. Prečitala ga je in pristavila k besedi »pogreb« še »zelo preprost« in »tukaj« ter ga z odločno roko podpisala. Nekoliko pozneje je zopet vzela v roke pismo in z lastno roko dostavila: »Darujem svoje življenje za duše... za posvečenje duhovnikov... za spreobrnjenje grešnikov in tistih, ki jih tako ljubim...« — Ker ji je žila le slabo bila, so ji podelili sveto maziljenje. Sprejela ga je z veseljem in na molitve sama odgovarjala.

Ves dan so se vrstili v bolnišnici železniški uslužbenci in povpraševali, kako je z »malo gospodično«. Tako radi bi jo videli. Pod skoraj otroško zunanjostjo so zaslutili veliko, apostolsko srce.

Njen brat, ki je bil zjutraj obveščen, je prišel zvečer iz Orleansa, kjer je stanoval... Bil je tu, njen ljubljani brat, ki ga je tako želela pridobiti za Boga.

Ko sta se objela in se oba zjokala, mu je ona preprosto rekla: »Zate sem darovala svoje življenje...« Da, zanj je toliko trpela in radi njega je bila še živa, ko se je zdelo že od jutra, da ji mora življenje vsak hip ugasniti.

Duhovnik je zvečer zopet prišel pogledat svojo potrpežljivo bolnico. Želela je, da bi jo obhajal... Ali bo še živa naslednji dan? Zdravnik je bil prepričan o nasprotnem... Prejela je sveto popotnico. Svojo daritev je združila z daritvijo ljubega Gospoda... Okoli stoječi so jo nagovarjali, naj prosi za ozdravljenje. Ona je molila: »Božja volja naj se zgodi! Če delam dobro, je vseeno, kje sem, v nebesih ali na zemlji.«

Noč je grozila biti strašna. Trpljenje se je podvojilo. Sestra ji je hotela dati pomirjevalno injekcijo.

»Ne, obljubila sem, da ne bom nikoli vzela morfija.«

Prihodnje jutro je bila proti vsakemu pričakovanju še živa, žila ji je mirneje bila. Zdravnik je poskusil z operacijo. Najprej so ji izprali rane. Eter je tekkel po njenih oteklinah in golih živcih... Znoj ji je lil po obrazu. Bolečine so bile strašne. Celo zdravniki, ki so bili vajeni gledati strahote, so se zdrznili od groze. »Bolje bi bilo zanj, če bi bila mrtva.« Komaj so opazili sled ječanja... Kmalu se je prebudila. Združila se je s sveto daritvijo, darovano na oltarju: »O, sveta maša, moja največja pobožnost!« Z veliko hvaležnostjo je imenovala duhovnika, ki ji je nekdanj razložil sv. mašo. »Sestra,« je še rekla, »za dušo se lahko toliko stori z dobroto in ljubeznijo, z ljubeznijo... po njej spoznamo Boga in ga ljubimo.«

Vsako jutro so jo mučili s prevezovanjem ran. Tiha tožba, toda takoj zatrta in že se je nasmejala: »Koliko truda Vam napravljam!« Iz Nancyja in Pariza je od prijateljev prihajala ogromna pošta. Ustrašila se je tolikšne pozornosti: »O, če bi ozdravela, kako težko bi ostala ponižna!«

S svoje postelje bolečin se je zanimala za druge bolnice. Darovala je zanje svoje trpljenje in molitve. Ker jih iz svoje sobe ni mogla videti, jim je sporočila po sestri, da se jih spominja v molitvi... Njen apostolat se je nadaljeval.

Razboljenim ranam se je čez par dni pridružilo še težko dihanje, ki je bolnico še bolj izčrpalo. Ležati je morala nepremično. Prevezovanje ran je bilo čezdalje daljše in čezdalje bolešneje... Bog je hotel popolnoma očistiti svojo malo žrtev, ki ni nehala trpeti in se darovati za duhovnike, redovnice za svojo Bogu odtujeno družino. Srce ji je začelo zastajati, nato pa brezumno utripati.

Na prvi petek je dotrpela. Tistim, ki so stali okoli nje, je rekla: »Prosimo zame moči!« Zvečer, ko ni mogla nič več, je vzela pomirjevalno sredstvo. Brez dvoma, da bi pomirila sestro, je rekla: »Mislím, da bom spala.« Tudi njen brat je odšel spat. Strežnica, ki je čula pri njej, se je vsedla k radiju. Vedno skrbna, da bi bilo drugim dobro, ji je rekla, naj vzame stol in slušalko, in ji je pristavila: »Ce vam ni dobro, tudi jaz ne bi mogla počivati!« Dihala je čezdalje težje. Poklicali so brata; ker ni mogla govoriti, ga je iskala s pogledom. Usmiljenka ji je ponudila pijače, toda ona jo je zavrnila, češ, da mora delati pokoro, ker se ni poprej premagovala v žeji.

Od časa do časa je znova odkrila svojo lepo dušo: »Nič mi ni težko umreti. Darovala sem svoje življenje za duše... za katoliško akcijo... trpim za spreobrnjenje svojega očeta... za mojo ljubljeno mamó... in mojega brata...« Zopet so ga iskale njene oči.

Brat jo je nežno objel. Rekla mu je: »Ti veš dobro... to je zate... za tvoje spreobrnjenje!«

Duhovnik je šel po sveto obhajilo. Mislili so, da bo prej umrla, kot se vrne duhovnik. Toda Bog ji je naklonil to zadnjo tolažbo.

Prednica je molila pri njeni postelji. Včasih se je približala misleč, da je mrtva, in je nato pričela bolj glasno moliti. Umirajoča ji je vedno ljubeznivo odgovorila. Vsi so bili deležni njenih pogledov, toda največkrat se ji je oko ustavilo na njenem ljubljem bratu, ki ga je tako želela vrniti Bogu. Premagan od ganotja, jo je pokril s poljubi in zaklical: »Sestrica, ti si svetnica!«

Njene zadnje besede so bile: »Ljubiti Boga, ljubiti ga srčno, kot sem ga ljubila jaz, to je edina sreča... Druge sreče ni... Luč!... luč... Hočem umreti v luči in veselju... Ljubite Jezusa... Ljubite Jezusa srčno... Vlada

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

11. Na potu v tabor.

V Šiški je vstopila Hrizogona in tako so manjkale le še tri. Geminijana nas je čakala v Otočah, Emerencijana je rekla, da pride popoldne iz Bohinja, Domitila je bila pa še doma nekaj zadržana in je obljubila, da se pripelje takoj v torek za nami.

Ko smo se odpeljali proti Vižmarjem, so posedle deklice po klopeh in bilo je kakor v ulnjaku.

»Gospod profesor,« je prosila Hrizanta, »povejte nam kaj hecnega!«

»Počakaj, še toliko, da si zabeležim, kaj so mi vaše mame naročile,« jo potolažim ter si začnem pisati prejeta naročila v brzozavnem slogu, da bi hitreje opravil.

»Hrizanta dobi ribje olje, Evlalija slabo srce, Ceferina Stol, Baziliska vrv. Bebica ne sme videti sonca, Eleverija fanta, Smaragda pa samo po ravnem.« Več si pa pri najboljši volji nisem mogel spomniti.

»Gospod profesor, prosim, povejte kaj, saj ste že spisali,« začela je zopet Hrizanta, druge v bližini so ji pa pomagale.

»No, naj pa bo, da boste dale mir:«

Dekan je prišel v prvi razred nadzorovat verouk, pa bi bil rad vedel, koliko znajo otroci iz zgodb.

»No, povej mi,« prašal je majhno deklico, »kako je grešil Adam?«

»Jedel je od prepovedanega drevesa.«

»Dobro! Kdo ga je zapeljal?«

»Eva.«

»In kako je bil Adam za to kaznovan?«

Na to vprašanje pa deklica ni znala odgovoriti. Tu dvigne majhen deček roko: »Prosim, jaz vem.«

»No, torej, povej nam, kako je bil Adam kaznovan?«

»Evo je moral vzeti.«

»Vi se pa vedno iz žensk norčujete,« očitala mi je Simforoza med splošnim smehom.

Tako nam je med šalami in petjem prešel čas, da niti vedeli nismo, kedaj smo prišli v Zirovnicu.

»Izkrcavanje« je šlo hitro od rok. Dekleta so metala kar skozi okno nahrbtnike, odeje in kovčege, jaz sem jih pa lovil. Tako je vlak lahko brez zamude nadaljeval svojo pot proti Jesenicam. Na »peronu« nas je sprejel Abdon, trinajstleten deček, ki sem ga bil najel v Vrbi za strežnika in pismonošo. Ta se je takoj vrgel na prtljago ter jo nosil za postajo, kjer nas je čakal namesto dveh voznikov samo eden. Drugi je šel šele po konja. Prvi voz je bil hitro naložen, drugega pa še ni bilo od nikoder. Bil sem v veliki zadregi. Voznika čakati nam ni kazalo, jaz se pa tudi nisem mogel razdeliti, da bi peljal dekleta v Žingarico, obenem pa varoval prtljago.

Iz zadrege me je rešila gospodična Dionizija.

»Gospod profesor, idite kar z deklicami naprej, jaz bom pa s prtljago prišla za vami.«

Za to postrežljivost je bila gospodična Dionizija tako poplačana, da je »avanzirala« za — kuharico. Ko je namreč čez kake pol ure stopala počasi za vozoma, jo je neki Zirovničan prijazno pozdravil ter pripomnil: »Kajne, vi boste pa v Žingarici kuhali?«

Nekatere so silile, da bi šli čez Tabernakel. Ker so bile pa med »kolonistinjami« tudi take, ki so imele slabo

srce, sem jim hotel priznati s tistimi vročimi in strmimi stopnicami. Zato smo jo udarili kar skozi Moste. Hodili smo precej hitro in kmalu ušli pekočemu soncu na senčnato stezo, ki se vije ob deroči Završnici. Seveda je vsak hip katera prišla prašati, kako daleč imamo še do Žingarice. Vse je gnala radovednost, kakšen je naš »tabor«, in mahale so jo, da so jih komaj pete dohajale.

Ko pridemo mimo podrte žage, katero je zob časa že precej oglodal, me vpraša Aniceta, zakaj smo dali kočii nemško ime »Žingarica«. Mislija je, da pride to ime od spakedranke »žingati«, ki je znana iz pivske popevke »mi ga pa žingamo...«.

»Pa res,« vtaknila se je vmes Nimfa. »Ali bi ne bilo lepše, če bi se imenovala »Koča pod Stolom?«

»Koča pod Stolom« je prenerodno ime, ker sestoji iz treh besedi. Sicer je pa »Žingarica« pristna slovenska beseda in pomeni odprtino med dvema skalama, skozi katero šumi veter ali pa tudi voda. Prav ta del doline, skozi katerega sedaj hodimo, se imenuje Žingarska globel, ker Završnica tako šumi. Tele skale pa, ki jih vidite pred seboj, in ki navidezno zapirajo sotesko, se pa imenujejo Žingarske peči. Takoj, ko pridemo mimo njih, boste že zagledale kočjo.

»Seveda,« priznala je Aniceta, »potem pa res ni primernejšega imena zanjjo kakor Žingarica.«

Kmalu nato se je pokazala kočja, in deklice so stekle kakor srne po kratkem klancu.

»Sedaj bo pa pravi Babilon,« mislil sem si, pa sem se prijetno zmotil.

12. Žingarica oživi.

Deklice so se vestno držale naročil, ki so jih bile dobile pri sestanku v Ljubljani. Ker sem jim strogo prepovedal hoditi v spalnice v čevljih, so se vse sezule v obednici in šle kar v nogavicah v spalnice izbirat ležišče. V spodnji, ki je dobila ime »salon«, so se utaborile večinoma mlajše iz pete in šeste, ostale so pa šle v podstrešje. Kasijana, Smaragda, Jovita in druge, ki so pozneje dobile častno ime »elita«, so takoj ugotovile, da je obširni prostor med obema vrstama žimnic kakor nalašč za ples.

Lepo se mi je zdelo, da se je izbor posameznih ležišč izvršil mirno in brez vsakega prerekanja. Ko so preizkusile žimnice glede na njih trdoto, so se vrnile v obednico, kjer jim je skrbna Perpetua že pripravila čaj in mleko. Kmalu nato je prišla gospodična Dionizija s prtljago in začelo se je pospravljanje. V salonu so pobesile obleko na obešala, v podstrešju sem jim pa moral zabiti v tramove žebelje za toaleta.

Jaz sem za take stvari jako neroden in, če udarim štirikrat s kladivom na žebelj, zadenem prav gotovo petkrat v prst. To pot sem bil pa izvanredno spreten in srečen. Po končanem zabijanju sem si obvezal samo dva prsta, pa še s teh sem že popoldne izgubil obliže.

Ko sem v koči vse opravil, sem privezal na bližnjo bukev gong in kladivo, potem sem pa poklical »dežurne« ter jih podučil o pomenu in rabi te signalne naprave.

Za dežurne sem določil za prvi dan tri, za ostale dneve pa po štiri. Tudi v tem oziru ni bilo nikakih sitnosti, ker so se javile kar prostovoljno. Prve, Higina, Aniceta in Hrizogona so nastopile službo takoj pri kosilu. Nosile so tako hitro in spretno na mizo, kakor bi bile naredile kurz za serviranje. Po kosilu so brisale posodo. K pomivanju jih pa Perpetua ni pustila.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din.
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din.
posamezna (ločena) številka . . . 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).